

Entremig, circula una farcida galeria de personatges que ha conegut, per la via de l'activisme polític antifranquista, del món de l'art o del religiós (Fidel Castro, Salvador Allende, Tàpies, Dalí, García Márquez, Le Corbusier, Enrique Líster...). Amb tots es planteja l'interrogant sobre Jesús, que l'enderia des que va arribar a París, l'octubre de 1963, el mateix dia que enterraven la cantant Edith Piaf. Fem aquesta entrevista l'endemà que torni de París, on ha deixat un exemplar del llibre a la tomba de Piaf, al cementiri de Père-Lachaise.

—A què vol remetre el títol?

—Volia anar traient capes d'aquest Jesús enfarfegat, aquesta tradició de 2.000 anys, de carregar tanta cosa sobre un personatge de qui ningú no sap res. I a veure què en sortia. Hi ha un esforç constant de separar-lo del fet de la fe. He volgut deixar de banda el nen Jesús, la verge Maria, els àngels i el sursum corda.

—Tracta Jesús com un revolucionari dedicat a la lluita armada...

—És que no podia ser d'una altra manera. La lluita no armada és un invent a partir de Gandhi. El codi de justícia romà de l'època només condemnava a la creu a qui havia estat trobat amb armes, en actitud sediciosa contra algú que representés el poder. Si Jesús va existir i va ser crucificat va ser perquè se li va aplicar aquesta llei. A Galilea hi va haver diverses revoltes perquè els romans els tractaven de manera espantosa.

—En algun moment el llibre sembla una novel·la d'aventures...

—Potser la vida m'hi ha portat pel fet de treure el morro a tot arreu, de no dir que no a res. Aquesta predisposició fa que et trobis una pila de gent. He mirat d'obviar tots aquells personatges que des del Japó no es podia entendre qui eren.

—Un passatge curiós és quan Fidel Castro li pregunta sobre Catalunya...

—Vaig quedar parat. Davant meu hi anava el Líster. Li va fer un cop a la panxa i li va dir: "Amb aquesta tripa, poques guerres guanyaríem." I a mi em diu: "I així vostè és de Catalunya?" Sí, Ramon Masnou i Boixeda. "Està ficat a l'Assemblea de

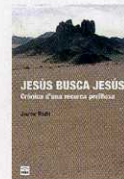

Jaume Rodri

«Jo portava un passaport amb el nom del bisbe de Vic i em divertia una mica»

Escultor, escriptor i cineasta, de personalitat heterodoxa (va ser mossèn, fundador de l'Assemblea de Catalunya i diputat per ERC), Jaume Rodri (Vic, 1940) ha publicat ara 'Jesús busca Jesús. Crònica d'una recerca perillosa'. És una mixtura de gèneres (biografia, història, assaig, aventura...) on va a la recerca del Jesús històric.

Entrevista d'Anna Ballbona

**Jesús busca Jesús.
Crònica d'una recerca
perillosa.**

JAUME RODRI

Edicions de 1984 Barcelona, 2015
Assaig, 232 pàgines

Catalunya?" Com pot saber això de l'Assemblea! I allà m'assabento que l'acord de l'Assemblea no és una cosa del Guti i de tres d'aquí, no, això es va acordar en una Internacional. Jo estava ficat en tot el que era l'oposició al règim, anava amb passaports falsos. Jo en portava un amb el nom del bisbe de Vic i em divertia una mica.

—Per què el nom del bisbe de Vic?

—Jo havia sigut capellà, havia estat a les ordres d'aquest senyor. Vaig anar a París de capellà, vaig estar a la *banlieue* parisenc, en totes les mogudes. Torno aquí, el bisbe em nega el pa i la sal, discutim i em destinen a Centelles. La primera cosa que faig és dir que els pagesos es poden quedar les terres perquè jo no n'havia treballat mai cap. Un merder de collons. A partir d'aquí comença la gran trifulga fins que acabem als tribunals de Roma. Quan arriba l'hora jo no hi vaig i els dic que ja m'han vist prou.

—De totes les opinions que ha recollit què és el que el sobta més?

—El que em sobta més és que ningú sap res. Em pensava que em trobaria un paio que es deixaria anar i m'ho explicaria tot. És curiós com una cosa que no s'aguanta amb dades normals pot comprometre tant l'existència de la gent.

—A en Xirinacs, que apareix al final i de qui va ser molt amic, creu que se l'acabarà posant al lloc merescut?

—Penso que d'aquí a 300 anys serà el gran personatge del nostre temps. És molt savi, ha fet teories evolucionadíssimes del pensament humà. També ha fet una cosa inusual, que és unificar el que creu amb la vivència. Ara hi ha diverses coses que fan que la nostra societat no el pugui acceptar. Una, que va dir que era amic d'ETA. I l'altra, el suïcidi. Quan tot això hagi passat, perquè passarà, en Xirinacs podrà treure tots els seus llibres, tot el que va fer, les seves vagues de fam.